

A Győztes

Nyolcadikos korára rég velejébe döngette apja a harcot.
Fiam, Te szarkupac maradsz örökre, mondom én!
Kiverem belőled a gyáva jópofis makrancot.
Ember légy, s ne ócska skizofrén.

Futkározott balról jobbra a focipályán,
a szünetben nagyokat zabált s lihegett.
álmodta, eltörpül mellette professzor meg dékán,
s fentről nézi a játszinkék, bárányfelhős szép eget.

Kontrollálni mindent vagy meghalni,
más választása győztesnek nem lehet.
Győzelme állandó nem csupán alkalmi
ha piros-fehér-zölddel eteti be a nemzetet.

Mámorodban hitted, nem lehet silány demagóg,
Ő a balsorsod, ellenséged elűző világszám.
Nem láttad, örök harcban fortyog ellene a világ, Góg Magóg!
Odakinn Káin lapul, mondta, ám idebenn a Kánaán.

Itt vagyok, ragyogok! Szurokkal festek új társadalmat én is,
A törvény itt már csak én vagyok,
Felfalom a pacallal együtt a piacot, csapat-papot, és mondom mégis
Az okozat a hibás, s nem pedig az ok.

Gyomromban elfér még a szabad ég is.
Mészáros! Ölj le egy disznót, hadd csináljak magamnak ünnepi sonkát,
nyelvem ízleljen meg mindent mégis!
Úgy korlátozzon engem bárki, bármi, mint üvöltő vízesést roskadozó romgát.

Szájában anakonda nyelv nőtt, hasa vészesen dagadt,
Mindent lenyelt, mi rajta kívül állt.
S mihelyt gúnyosan kiáltozta: "sakk-matt, sakk-matt!"
Rögvest a régi rekedt hang lelkébe szmogként leszállt.

Fiam Te szarkupac maradsz örökre, mondom én!
Bár letörted hazug libsi bibsik siserehadát,
tapsol Neked lelkesen megvett fiatal és vén,
bár hajlong előtted ezernyi ember s véd a fakabát:

gyomrodban mégis gyilkosként morajlik tékozlott ifjúságod végbélszele.
S a kipukkadt, utolsóját vonagló bendődből felszisszent szabadság
egy reggel majd fintorgó, üres hazádat tölti éjjeli kéjjel tele.